

Arrest

nr. 62 569 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 februari 2011 verklaart de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk maar ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2009 werd ingediend door :

I., a. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een werkbeloofte toe dd.22.09.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, een attest Nederlandse les en beweert werkbereid te zijn), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging te verlenen. Gelet op het feit dat de Raad voor beroepen ingediend vóór 1 april 2011 niet de bevoegdheid heeft om gerechtskosten op te leggen, kan op dit verzoek niet worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het redelijkheids-, gelijkheids-, wettigheids-, en vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij tijdens haar verblijf geen asiel heeft aangevraagd, en evenmin eerder een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend heeft. Zij is aangekomen op 16 maart 2002 in het Rijk, had een visum, en was tijdelijk verblijfsgerechtigd. Het betrof echter een toeristenvisum. Zij heeft advies ingewonnen via familie en hulporganisaties omtrent de mogelijkheden om een verblijfsvergunning te bekomen, doch oordeelde op grond van de bekomen informatie dat zij geen beroep kon doen op bescherming als vluchteling aangezien zij geen vrees had voor vervolging op grond van de criteria van de Conventie van Genève. Zij diende dan ook geen opportunistische aanvraag in. Zij vernam dat zij eventueel beroep kon doen op een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen, met

andere woorden op grond van het huidige artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze procedure had enkel kans op slagen indien zij blijf gaf van bijzondere omstandigheden en zich eventueel kon beroepen op integratie. Zij heeft zich dan ook ingespannen om zich, mede via haar familie, Nederlands te leren en zich te integreren. Er is reeds enige tijd sprake van dat de criteria voor regularisatie zouden worden geconcretiseerd. De verzoekende partij heeft gewacht tot zij deze kende, heeft vastgesteld dat zij hiervoor in aanmerking kon komen, en heeft een aanvraag ingediend zodra deze enige realistische slaagkans had, met name op 22 september 2009.

De verzoekende partij stelt dat de instructie nergens stelt dat “geloofwaardige poging” dient vernauwd te worden tot het instellen van een procedure tot verblijfsmachtiging. Ten eerste wordt hiermee aangemoedigd, minstens beloond, om opportunistische procedures in te stellen met louter functioneel belang. Alleszins lijkt het niet redelijk verantwoord een vreemdeling te benadelen, uitgerekend omdat hij een correcte evaluatie maakt van zijn mogelijkheden, ten opzichte van een vreemdeling die mogelijks zonder ernstige redenen de administratie belast met kansloze aanvragen. Hierdoor wordt het gelijkheidsbeginsel geschonden. Weliswaar laat dit beginsel toe om mensen in verschillende situaties ook verschillend te behandelen, maar het onderscheid moet redelijk verantwoord zijn. Er bestaat geen redelijke verantwoording om vreemdelingen die per hypothese opportunistische verblijfsprocedures voeren anders of beter te behandelen dan vreemdelingen die zich inspannen om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden om dan een aanvraag in te dienen. De overheid mag haar discretionaire bevoegdheid niet in die zin toepassen dat zij aan bepaalde personen een verblijfsrecht toekent, doch aan andere personen niet, zonder dat dit onderscheid in behandeling redelijk, wettelijk en niet-willekeurig is. Ten tweede is de inspanning opbrengen om te voldoen aan de criteria om een verblijfsaanvraag te kunnen indienen (bijvoorbeeld Nederlands leren, een werkgever zoeken, zich integreren, ...) net zo goed een vorm van “geloofwaardige poging”. Een geloofwaardige poging is niet louter het indienen van een aanvraag, maar ook het streven naar het voldoen van de voorwaarden, het bijeen zoeken van documenten, het leren van Nederlands, ... Door het begrip “geloofwaardige poging” te beperken tot het starten van een verblijfsprocedure wordt een voorwaarde toegevoegd die niet gerechtvaardigd is. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 53.640 van de Raad van 22 december 2010 waarbij zou geoordeeld zijn dat de beslissing onwettig was omdat geoordeeld was dat louter informatie inwinnen geen ‘ernstige’ geloofwaardige poging is.

De verzoekende partij stelt verder dat de verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen erop wijst dat er identiteitsdocumenten werden toegevoegd, de juiste taal werd gebruikt, de aanvraag bij de juiste dienst werd ingediend, en er bijzondere omstandigheden bestaan die toelaten de aanvraag in België in te dienen. De bestreden beslissing lijkt verder te besluiten dat de regularisatie enkel kan toegekend worden op grond van de voorwaarden die gesteld worden in de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Eerst en vooral is deze motivering strijdig met de instructie zelf, waarin gesteld wordt dat ook de duurzame lokale verankering in aanmerking wordt genomen. In de instructie worden twee gevallen besproken die geacht worden te voldoen aan de vereiste van duurzame lokale verankering, met name het vijf jaar ononderbroken verblijf (criterium 2.8A) en de werkaanbieding (criterium 2.8B). De instructie sluit helemaal niet uit dat er nog andere gevallen kunnen zijn waarbij er sprake is van duurzame lokale verankering. Aangezien deze verankering wordt omschreven als een situatie waarbij de vreemdeling het centrum van zijn affectieve, sociale, en economische belangen in België heeft, lijken de gronden die de verzoekende partij aanvoert (familie en vrienden in België, werkbeloofte, leren van Nederlands, ...) goed aan te sluiten bij deze omschrijving. Weliswaar nuanceert de instructie duidelijk door te stellen dat het een feitenkwestie blijft die door de Minister soeverein wordt beoordeeld (met name dat integratie geen recht op zich doet ontstaan), toch sluit het wel uit dat men zonder meer motiveert dat de aangevoerde gronden niet kunnen leiden tot regularisatie.

Nog belangrijker is dat naast de vernietigde instructie van 19 juli 2009 rekening moet gehouden worden met de niet vernietigde instructie van 26 maart 2009 van Minister Turtelboom, waarbij een aantal prangende humanitaire situaties worden omschreven die in aanmerking komen voor regularisatie. Volgens deze instructie neemt de limitatieve opsomming van prangende humanitaire situaties niet weg dat, ingevolge de discretionaire macht van de Minister of zijn afgevaardigde, ook andere situaties dan die welke worden vermeld in de instructie, kunnen beschouwd worden als prangende humanitaire situaties. Evenmin kan uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgeleid worden dat regularisatie enkel zou mogelijk zijn indien men voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Zelfs indien men de instructie van 19 juli 2009 zou lezen in die zin dat alleen sprake is van een duurzame lokale verankering indien men voldoet aan criterium 2.8.A of criterium 2.8.B, en al zou men

aannemen dat uit de instructie van 26 maart 2009 niet kan afgeleid worden dat vreemdelingen met een verregaande integratie door de Minister kunnen beschouwd worden als personen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, dan nog zou dit betekenen dat met deze instructie beperkingen worden ingevoerd die niet in de wet voorzien zijn. De bestreden beslissing mag geen voorwaarde toevoegen aan de wet, namelijk dat prangende humanitaire situaties of lokale verankering enkel kan aangenomen worden indien deze behoort tot één van de specifieke situaties omschreven in de instructie. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar arrest nr. 53.640 van de Raad van 22 december 2010.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Voorafgaandelijk weze opgemerkt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.4. Tegen het motief dat de verzoekende partij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om wettig verblijf te verkrijgen brengt de verzoekende partij in dat zij geen opportunistische aanvraag heeft ingediend, en zij zich heeft ingespannen om, mede via haar familie, Nederlands te leren en zich te integreren. Er bestaat volgens haar geen redelijke verantwoording om vreemdelingen die per hypothese opportunistische verblijfsprocedures voeren anders en beter te behandelen dan vreemdelingen die zich inspannen om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden om dan een aanvraag in te dienen. Ten tweede is de inspanning opbrengen om te voldoen aan de criteria om een verblijfsaanvraag te kunnen indienen (bijvoorbeeld Nederlands leren, een werkgever zoeken, zich integreren, ...) volgens haar net zo goed een vorm van “geloofwaardige poging”.

3.5. Het bestuur beschikt in deze, zoals reeds gesteld, over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het criterium 2.8A van de vernietigde instructie luidde als volgt:

“2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

(...)

2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

(...)

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden: (...)"

Uit deze laatste zinsnede blijkt dat de verwerende partij de voorwaarde van de "geloofwaardige poging" beschouwt als een die moet worden los gezien van de voorwaarden met betrekking tot de integratie, i.e. de duurzame lokale verankering. Daargelaten de vraag of onder een geloofwaardige poging enkel het opstarten van een procedure tot verblijfsmachtiging wordt beschouwd, toont de verzoekende partij niet aan dat het bestuur *in casu* op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist dat de door haar aangevoerde elementen geen "geloofwaardige poging" uitmaken. Overigens, de verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij geen aanvraag indiende voor 18 maart 2008 omdat zij geen opportunistische aanvraag wilde indienen en daarmee impliciet erkent dat zij geen geloofwaardige poging kon hebben ondernomen om in aanmerking te komen voor een wettig verblijf. De verzoekende partij verwijst nog naar het arrest nr. 53.640 van de Raad van 22 december 2010. In dit arrest werd echter geoordeeld dat het bestuur niet mag spreken van 'ernstige geloofwaardige poging', in plaats van 'geloofwaardige poging', en dat door de toevoeging van het woord 'ernstige' een voorwaarde wordt toegevoegd aan de instructie. *In casu* is er echter geen sprake van dat het bestuur 'geloofwaardige poging' zou vernauwen tot 'ernstige geloofwaardige poging', en de vergelijking met het geval zoals behandeld in arrest 53.640 gaat dan ook niet op.

3.6. In zoverre de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, stellende dat er geen redelijke verantwoording bestaat om vreemdelingen die een per hypothese opportunistische verblijfsprocedure voeren al dan niet met functionele intenties anders, beter, te behandelen dan vreemdelingen die zich inspannen tot zij voldoen aan de verblijfsvoorwaarden teneinde hun aanvraag in te dienen, wordt gewezen op wat volgt :

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met deze van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie op een andere wijze werden behandeld. De loutere hypothetische veronderstellingen die de verzoekende partij oppert volstaan immers niet, temeer nu zij geenszins aantoont dat ook opportunistische pogingen als geloofwaardige pogingen worden beschouwd door de verwerende partij. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.7. De verzoekende partij verwijst voorts naar de instructie van 26 maart 2009, en het feit dat de Minister beschikt over een discretionaire bevoegdheid om 'prangende humanitaire situaties' te beoordelen zonder daarbij gebonden te zijn aan de vernietigde instructie. Zij kan hierin worden

bijgetreden. Het weze evenwel opgemerkt dat de verwerende partij niet is gestopt bij de conclusie dat niet aan alle voorwaarden van de instructie was voldaan, doch de door de verzoekende partij aangevoerde gegevens wel degelijk heeft onderzocht maar tot de conclusie is gekomen dat deze op zich geen aanleiding konden geven tot regularisatie. Uit de laatste paragraaf van de bestreden beslissing, die luidt als volgt: *“Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, een attest Nederlandse les en beweert werkbereid te zijn), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”*, blijkt immers duidelijk dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist dat integratie op zich onvoldoende is om voor regularisatie in aanmerking te komen, met andere woorden: om een duurzame lokale verankering aan te tonen. De verzoekende partij toont niet aan dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dit op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben. De verwijzing naar de instructie van 26 maart doet daaraan geen afbreuk. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij uitsluit dat men zonder meer motiveert dat de aangevoerde gronden niet kunnen leiden tot regularisatie, houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Dat met de bestreden beslissing een voorwaarde zou zijn toegevoegd aan de wet kan ten slotte niet staande worden gehouden: inzake de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de verwerende partij over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid, waarbij zij de vernietigde instructie als beleidslijn hanteert, zodat niet valt in te zien hoe in casu een schending van het wettigheidsbeginsel aan de orde zou zijn.

3.8. De verzoekende partij werkt verder op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

3.9. De keuze, ten slotte, die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelonderdelen blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.10. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS